

Kloe Espozito

OPASNA

Prevela
Jelena Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Chloé J. Esposito

DANGEROUS TO KNOW

Copyright © Chloé J. Esposito, 2020

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ričardu

Jer kakva je korist čoveku ako sav svet dobije,
a duši svojoj naudi?

Jevanđelje po Mateju 16:26

Ja sam duboko u krv zagazio, te bi, ne gazeći dalje,
moj povratak bio težak kô prelazak.

*Magbet, Vilijam Šekspir**

Pazi se jer ja sam neustrašiv i stoga moćan.

Frankenštajn, Meri Šeli

* U prevodu Živojina Simića i Sime Pandurovića. (Prim. prev.)

Sadržaj

Prolog	11
Paroda	13
Prva epizoda	19
Prvi stasimon	82
Druga epizoda	88
Drugi stasimon	147
Treća epizoda	152
Treći stasimon	239
Četvrta epizoda	246
Četvrti stasimon	302
Eksoda	307
<i>O autorki</i>	<i>311</i>

Prolog

Imam mane. Ko od nas pa nema? Koja je *vaša* najveća mana? Koja je moja? Ta što previše volim. Zbog ljubavi pravim razna sranja, luda, opaka i opasna...

Onaj ko je rekao da vreme leči sve, taj je gadno lagao.

Prošlo je već *godinu dana*.

Prinče tame, iskupiću ti se.

Volela sam ga i ubila sam ga. Da. *Moja najveća greška u životu*. Bili smo ukleti ljubavnici kao Romeo i Julija, samo što sam ja još živa. Nino je prvi čovek koga sam volela i koji je voleo mene (osim Čeninga Tejtuma, naravno, ali to je više bilo *jednostrano*).

Ja sam kriva što je Nino mrtav. Nedostaje mi svakog dana.

Ne sudite da vam se ne sudi. To je rekao Isus Hrist. I zato nemojte da mi sudite samo zato što sam koknula nekog tipa.

Čujte, ne kažem ja da sam *savršena*. Samo hoću da kažem da sam *pogrešila*. I vi biste uradili isto da ste se našli u takvoj situaciji i da ste bili u mojoj (fenomenalnoj) koži.

Zatvaram oči i vidim ga kako *šapuće*. Glas mu huči kao vetar. Nino, koji je uvek tu, doziva me: *Alvi, Alvi, Alvi...*

Volim ga kao opijat, kao drogu koju jednom probaš i navučeš se na nju za ceo život. Nikad mi ništa više neće biti tako lepo niti će me išta toliko boleti. To vam je ljubav.

A sad moram da se iskupim. Znam šta moram da uradim.
Možda će jedno zlo potrti drugo?

Obaviću još jedno, POSLEDNJE smaknuće za Nina.

Nino mi je kazao da je milijarder Ed Forbs kriv za smrt
njegovog oca. Edi, Ede, nevaljalče jedan... Sunašce, gotov si!

Još samo jedan poslić i gotova sam. Okačiću pucu o klin.

(Zar vi nikad niste uradili nešto pogrešno, ali s valjanim
razlogom?)

A onda nema više grešaka. Nema više *sjebane* Alvi. Osta-
viću iza sebe staru Alvi. Preobraziću se kao leptir. Biću skroz
drugačija. *Budna*.

Šta ti vredi što si živ, ako nisi *probuđen*?

Život bez ispitivanja nije vredan življenja. To je rekao Sokrat.

A taj je znao znanje.

Paroda

Nedelja, 24. jul, 1 po podne
Vrhunski hostel broj 1, Arčvej, London

Prevrćem se na krevetu. Uzimam birkin tašnu. Vadim lažni pasoš i zagledam se u devojku na slici. To je zapravo moja fotografija. Snimljena je pre godinu dana u foto-kabini u Rimu, u kraju koji se zove Trastevere. Na njoj imam roze kosu i nov-novcat nos (otišla sam hitno da ga operišem da me vlasti ne bi prepoznale). Nosim sestrinu staru *Balensijaga* majicu i neviđeno sam preplanula.

Uzdahnem i pomilujem lice devojke sa fotografije. To mi je lice poznato, no opet mi deluje strano, tuđe, kao da to nisam ja. Roze farba mi se odavno isprala, a ona divna boja mi je izbledela. A pasoš i kaže da to nisam ja, gospođica Alvina Najtli. Piše da se zovem *Šivon*. *Šivon Fajlan*. (Mislím da se tako izgovara.)* Gledam datum rođenja u bordo sveščici: sad sam tri godine mlađa i *Irkinja* sam. Rođena sam u Korku 22. avgusta i, sudeći po pečatima, bila sam na Bahamima.

* Irsko ime koje se u originalu piše *Siobhan*, a izgovara *Šivon*. (Prim. prev.)

Neću da lažem: proteklih godinu dana jedva se sećam. Sve mi je u izmaglici kao na slici Kloda Monea ili nekog drugog impresioniste. Ponekad mi pred očima sevne crveno: flaša smirnof votke, Ninova krv na posteljini... Ali sve ostalo su blede boje: siva boja londonskog neba, prljavobela boja plafo- na u hostelu u koji gledam kroz poluzatvorene oči, drap boja tepiha i bela boja železničke pruge što se pruža kilometrima unedogled. Bledo lice. Je li moje? Svašta se dešavalo. Gubila sam se. Kokain... To je sve što znam. Kao u onom filmu *Mamurluk* kad se oni tipovi probude u Vegasu dan posle zabave i ničega se ne sećaju jer su im ubacili neku drogu u piće. E tako mi je bilo, samo čitave godine.

(Kako su jebote Elton Džon i Kit Ričards napisali svoje autobiografije? Mora da su dali sebi pesničku slobodu, ja da vam kažem.)

Vreme je da postanem šivon. Slavno ću se povući. Još samo jedno ubistvo. Ubistvo života. Ma ubistvo veka jebote! Previše sam vremena straćila u ovoj rupetini. Uradiću nešto smelo i romantično. Uradiću to za *njega*.

Zatvaram oči, ležem na krevet i zavlačim ruku u gaćice... Bob je na krevetu ispod mog, a Roksi hrče preko puta, ali sad mi se jebe za to: *moram* da svršim.

Preplavljuju me talasi orgazma dok zamišljam Ninov kurac.
Jebote kako je dobro... Zašto je morao da umre?

Nino ne može da ubije Eda, i zato ću ja to uraditi. *Okolo, zub za zub*. To je, znate, najmanje što mogu da uradim za njega nakon što sam ga ubila, upucala posred čela. (Još se kajem zbog toga...)

Ed Forbs nije samo tip koji je ubio Ninovog oca. On je i *bogat*, što može da bude vrlo zgodno... Naravno, to što je *milijarder* sasvim je nevažna stvar, ubila bih ga i da je siromašan kô crkveni miš. Ne radi se ovde o novcu. Ali ako uspem da se dokopam njegove love, mogla bih sebi da kupim nov život. Sa

milijardu funti mogla bih da kupim sebi i svoje privatno ostrvo! Mogla bih da kupim lice Kajli Džener i njime zamenim svoje (kao Nikolas Kejdž i Džon Travolta u onom filmu *Ukradeno lice*). Mogla bih da uradim i ono što je Majkl Džekson uradio i promenim boju kože iz bele u crnu, pa iz crne u belu, pa opet iz bele u crnu. Skroz bih sludela pandure. Nikad me ne bi pro-našli. Izvukla bih se za sva ubistva i za krađu i za podmetanje požara i sve ostalo.

Da, da, kad imaš lovu, imaš i brojne mogućnosti. To mi je jedini način.

Uzimam telefon i skidam novu aplikaciju koja se zove Bejz-kemp. To je planer koji će mi pomoći da korak po korak ostvarim ono što sam naumila. Ukucam spisak stvari koje treba da uradim. Spisak je kratak ali jezgrovit:

1. Postani Šivon.
2. Nađi Eda.
3. Ubij Tif (njegovu ženu).
4. Zavedi Eda.
5. Udaj se za Eda.
6. Ubij Eda, potroši sav njegov novac na odeću i sakrij se od policije.

Da, to je *vrlo* profesionalno. Lepo i organizovano. Strpam telefon u tašnu. Baš mi se piški. Skočim sa gornjeg kreveta i pođem hodnikom do kupatila.

Bacim pogled kroz dvokrilna vrata. Na recepciji je neki *pandur*. Sledim se. Upiljim se u njega. On se okrene ka meni. Pogledi nam se na trenutak sretnu, a on potom odvrati glavu. Odjurim u kupatilo, zaključam vrata i popnem se na ve-ce šolju.

– Sranje. Naposletku su me ipak našli – kažem za sebe dok se provlačim kroz prozorče. Ogrebala sam noge, srce mi tut-nji poput grmljavine i šištim dok dišem poput astmatičara u bednoj opremi za ronjenje. Podignem se s trave i potrčim, a

jedna *ogromna* veverica mi preseče put. Sapletem se i ljospem glavačke u blato.

– *Jebemti!*

Pretrčim Arčvej roud, vozači autobusa me psuju, pa uletim u *Grejs* i kroz izlog motrim na ulaz u hostel. Čekam sva znojava i zadihana i dahom maglim staklo. Ne mogu da kupim rol-viršlu. Baš mi se jede, ali nemam para kod sebe. Razmišljam da drpim jednu... Do nosa mi dopire božanstven miris vrućeg peciva i prerađenog mesa. Tiho zajecam, svesna da su mi ovo možda poslednji trenuci slobode.

– Gotova sam – kažem sebi.

Naravno da me policija traži. Bilo je samo pitanje vremena kad će me naći. Ubila sam gomilu ljudi kad sam prošle godine bila na odmoru u Italiji.

Žena za pultom pita me jesam li dobro.

Klimam glavom. Ne mogu da govorim. Ne mogu da je pogledam. Pogledam u ruke: tresu se. Mamurluk me rastura. Znoj mi se sliva niz leđa, a žuč mi se penje u grlo.

Naposletku vidim kako pandur lagano izlazi iz hostela. Pogleda levo i desno, namršti se, pa uđe u kola. Sačekam da se odveze, pa se išunjam iz radnje. Duboko udahnem i priprelim se, pa otrčim natrag u hostel. Šta ako mi je postavio zamku? Bubicu? Skrivenu kameru? Ali moram da se vratim po telefon, pare, lažni pasoš...

– Šta je bio? Šta je hteo onaj pandur? – pitam momka za recepcijom koji se zove Dara.

Podigne pogled sa igrice koju igra.

– Što si sva blatnjava?

Priprelim se i stisnem zube, očekujem da će mi reći: „Raspitivao se za *tebe*. Ne znam zašto, ali učinilo mi se da je nešto važno u pitanju. Pregledao je spavaonice i ostalo. Doći će ponovo večeras.“

Ali on umesto toga kaže: – Zvao sam policiju zato što je jedna ratoborna veverica maltretirala goste.

Zatrepcem. – Molim?! Ratoborna šta?

– Kod ulaza se motala jedna ratoborna veverica. Nekoliko gostiju se požalilo na nju.

Zagledam se u momka. Deluje ozbiljno, ali postoji mogućnost da se zajebava. – Zvao si policiju zbog veverice?

– Da, jesam – kaže on. – Premišljao sam se da li pozovem Društvo za zaštitu životinja ili Zavod za deratizaciju, a onda sam pomislio da bi policija morala da zna za nesocijalno ponašanje životinjskog sveta. Zaista je zastrašujuće.

Ostala sam bez teksta i razgovor je završen. Dara nastavlja da igra svoju igricu, a ja se polako okrenem na peti i pođem hodnikom ka zajedničkoj spavaonici koju delim sa još petoro aljkavaca.

Uf, mrzim ovo mesto. *Smrđi*. Ovde sam već skoro *godinu* dana, otkako sam se vratila iz Rima sa Šivoninim pasošem. Popnem se na krevet, legnem i zurim u plafon. Skroz sam ukaljala postelju, ali imam sad prećih problema. Grcam preko ivice kreveta kao da ću da povratim, ali ništa ne izbacujem iz sebe. Bar ne još. Na krevetu ispod, Bob je i dalje komiran, hrće kao da ga dave. Ispod ćebeta mu viri prljava noga.

Srce mi se polako smiruje. Imala sam sreće. Ovaj put u pitanju je bila prgava veverica, ali sledeću put ću to biti *ja*. Uskoro će doći po mene. Znam to. Osećam to u srži. Gone me kao čopor matorih plemića lisicu. Ne umišljam. Nisam paranoična. Kažem vam, ovo je moj život, ako se tako može nazvati. Živim mirno, bez drame, pritajila sam se. Ali skrivanje mi neće pomoći. Moram da preduzmem nešto ozbiljno.

Ali prvo moram da pobegnem odavde. Nije bezbedno. Moram da budem u pokretu. Idem po lovu i *brišem* odavde. Put pod noge! Spustim se s kreveta niz merdevine i usput nabijem prst. Uzmem duks sa poda i odvučem se hodnikom do ormarića čkiljeći po jarkom svetlu i boreći se da ne povratim.

Otvorim svoj ormarić i uklonim lažno dno, ali tamo nema *ničeg*. Nema ni prebijene pare. *Sranje*. Gde mi je nestala lova?

Umesto hrpe novčanica vidim samo omot od žvake, mrvice od pringlsa, tange za koje sam i zaboravila da ih imam i zgužvani račun za šest flaša imperijal votke kupljenih u supermarketu. A gde je lova?

– Sranje.

Bankrotirala sam. Pokupim preostalu siću, nema ni deset funti. Mora da mi je neko od gostiju maznuo pare – Bob ili onaj lik sa tetovažom pauka preko lica i vrata.

Ali ne. Polako mi dođe do svesti da sam sve potrošila. Pre godinu dana prodala sam sestrine dijamante za dvesta soma i od toga sam živela. Pa, sve do sad... Morala sam da platim boravak u hostelu. Pa sam potrošila ogromnu lovu u *Gučiju*, *Pradi* i *Luju Vitonu*. (*Skupo je izgledati dobro...*) Pa svi oni lozovi koje sam u poslednje vreme kupovala. (U subotu sam dobila deset funti, ali sam na lozove dala dvanaest, pa je to bila gorkoslatka nagrada.) Dala sam soma na posebno izrađene patike. A tu su i manikir, pedikir, tašne, cipele. (Mnogo volim cipele. I tašne.) Spucala sam gomilu para na *Ermesovu* vintidž birkinku. Dobijam silne komplimente za nju, pa se isplatilo dati sto soma. Tu je i klopa koju stalno poručujem, pa razni ručkovi, avokado na tostu sa belancetom.

Ovo ne valja. Ovo nikako ne valja. Neću imati šta da jedem. To mi je šamarčina. To je *opomena*. Vreme je da se otreznim. Kosmos je rekao svoje.

Prva epizoda

Nedelja, 31. jul, 1 po podne
Vrhunski hostel broj 1, Arčvej, London

Prva stavka na mom spisku u Bejzkempu glasi: 1. *Postani Šivon*. Trebalo mi je *čitavih nedelju dana* da se naviknem na to da sam *Irkinja*. Mislim, u redu je. Naravno da nemam problem s tim da budem Irkinja. To mi je samo malo čudo pošto dvadeset i kusur godina *nisam* bila Irkinja. Samo sam malo sluđena, to je sve.

Dobro sam se uputila kako da budem Irkinja. Gledala sam *Oca Teda*, odgledala svih šest sezona *Balikisejndžela* i razvila, iskrena da budem, nezdravu opsednutost mladim Kolinom Farelom.

Vrlo sam ozbiljno shvatila svoj novi identitet. Ako hoću da onaj pametan svet iz policije, Interpola i obaveštajnih službi poveruje da sam Šivon, a ne Alvina Najtli, onda moram sama da poverujem u to. Moram da budem *uverljiva* poput metodskih glumaca. Kao recimo Mišel Vilijems kao Merilin Monro, ili Natali Portman kao Džeki Kenedi ili Kristijan Bejl kao Betmen. U suprotnom neće upaliti.

Roze kosa sa slike u pasošu očigledno *nije* prirodna i svaki pripadnik policije koji pomisli da jeste mora da ode kod

psihijatra. Kad sam uzela da istražujem irsku rasu na Guglu, otkrila sam da Irska ima najveći broj riđokosih ljudi po glavi stanovnika na svetu. Ključno je dakle to da im je kosa *crvena*, a ne *roze*. To nije isto. Zaključila sam da će za Šivon autentična boja kose biti boja *šargarepe*. Pogledajte samo onu pevačicu Florens Velč ili modele sa slika Dantea Gabrijela Rosetija ili drugih preraphaelita. Nakon što sam tri dana farbala kosu, obrve i stidne dlake u *narandžasto*, iskreno mogu da kažem da se osećam kao riđokosa i saosećam sa princom Harijem i Džeri Horner, rođenom Halivel, poznatom i kao Džindžer Spajs.

U početku sam se brinula da ću morati da naučim irski. Možete samo zamisliti koliko mi je laknulo kad sam saznala da većina ljudi u Irskoj govori engleski, ali sa irskim naglasakom. To mi je uštedelo i vremena i truda i davanja para na časove jezika i aplikacije za učenje jezika, što je baš super jer stvarno ne mogu time da se bakaćem. Baš sam uživala u tome da usavršavam svoj irski naglasak i isprobavam na slučajnim prolaznicima. Par puta sam zaboravila da sam Irkinja, pa se vratila na svoj britanski naglasak, ili na glosterširski s primesom londonskog da budem preciznija. Časkala sam s jednom devojkom u redu ispred narodne kuhinje kad je ona odjednom rekla: – Hm... mislila sam da si *Irkinja*.

– O da, *sranje* – kazala sam. – Da! Mislim, ne. Mislim, *da*. Ja sam *polu*-Irkinja.

Klimnula je glavom kao da to objašnjava to što menjam naglasak. Iskrena da budem, uspaničila sam se. Izdeklamovala sam onu popularnu irsku izreku „Mačka te odnela, a đavo odneo mačku“. Nisam sigurna šta znači, ali čini mi se da je nešto ružno pošto posle toga ona devojka nije htela više da priča sa mnom, mađa to i nije bila neka šteta.

Kod irskog mi se najviše sviđa to što stalno govoriš „malešno“ i „malkice“ i slično. Možeš svuda da turiš te reči i sve nekako lepše zvuči. Na primer: „Idem na neku operacijicu. Samo će malkice da me secnu i izvade mi matericu. Ništa strašno,

ozbiljno vam kažem.“ Ili: „Sipnuću ti samo malko ricina u čaj. Samo ću malčice da te ubijem, časna reč.“

Usput sam otkrila i da Irci *obožavaju* čaj i veruju da je on lek za sve. „Otrovali su te? Popij šolju čaja!“ „Talibani su ti otfikarili glavu? Popij šolju čaja!“ U tom fazonu. Otkako sam postala Šivon, pijem šest-sedam šolja *Barijevog* čaja na dan i zaključila sam da, što se mene tiče, kurac išta leči, ali zato te tera da non-stop pišaš.

Stalno gledam snimke *Riverdensa* na *Jutjubu*. Odlučila sam da Šivon voli da sluša Korse i da obožava da peva i da igra i da je kao mala godinama išla na mučne časove irskog plesa. Kad nikog nema u blizini, i sama vežbam da igram kao Majkl Fletli u zajedničkom ve-ceu u hostelu. Pustim irsku muziku na telefonu, odvrnem je do daske, pa cupkam i skakućem dok držim ruke pribijene uz telo. Ako slučajno uđe neko od gostiju, brzo zaustavim snimak i pravim se da gazim mrave po podu. „Jebem ti mrave!“, kažem, ili nešto slično, pa tako odagnam sumnju. Skoro da sam uvežbala prvih pet minuta nastupa *Riverdensa* i prilično sam uverena da ću, ukoliko ikad sretnem nekog stručnjaka za irski ples koji traži da odigram irski ples kako bih dokazala da sam Irkinja, uspeti da ga prevarim.

Šivon je tri godine mlađa od Alvi i zbog toga ima čudesnu, blistavu i glatku kožu bez ijedne bore. U utorak sam založila jednu skupu tašnu (bordo lakovanu *ledi Dior*), pa otišla u spa-centar na hemijski piling. Uradili su mi i nešto što se zove „mikrodermabrazija“, kozmetički tretman u kome ti majušnim kristalima skinu sloj mrtvih ćelija kože i usisaju ih. Sad sam se botoksirala i napunila i zategla toliko da ne mogu da mrdnem nijedan mišić na čelu, što je dobro.

Pošto je Šivon toliko mlađa od Alvi, čovek bi pretpostavio da je zdravija i u boljoj kondiciji, da ima čvrsto dupe i ravan stomak bez grama sala. Ali ona je dosad sasvim zanemarivala svoj izgled i fizičku spremu i stoga je prerano ostarila. Nije htela da ide ni u kakve teretane. Konzumirala je samo ginis i

krompiriće, a najviše je volela da pije ginis sa irskim viskijem i irskim likerom. To je inače savršen lek za „irski grip“ iliti mamurluk. Prema podacima Svetske zdravstvene organizacije, Irci su drugi u svetu po teškom opijanju, ispred njih su samo Austrijanci. Uverena sam, međutim, da će ih Irci lako prestići samo ako budu uporno vežbali, cepali brufen i krkali jaja, kobasice i pasulj za doručak. Mislim, ti ljudi sipaju viski u *kafu*, za sve su sposobni!

Na satelitskim snimcima na Gugl mapama vidim da je Kork u zelenom delu Irske, za koji pretpostavljam da je miran i netaknut. Kako je Šivon devojka sa sela, logično je voli prirodu i konje. Proučila sam domaću floru i faunu Irske i znam da nabrojim dvesta sorti krompira. (Krompir zapravo potiče iz Perua, ali se odomaćio i u Irskoj.)

Šivon je *stroga* katolikinja i *duboko* pobožna. Stoga sam ove nedelje svaki dan odlazila na misu u obližnju katoličku crkvu u Hajgejtu, u Crkvu Svetog Josipa, i sad sam na ti sa vikarom (zove se Šon i *neviđen* je baja, skoro čista desetka!). Vodim računa i da nosim brojanicu i da se naglas molim Devici Mariji kad god neko uđe u spavaonicu i uhvati me kako masturbiram zamišljajući Kolina Farela.

Na kraju sam se dosetila da kupim i odgovarajuću amajliju i zakačim je za mobilni telefon. To je mali plastični leprikon koji čuču na kraju duge i drži ćup sa zlatom. Zasad me stvarno prati čuvena „irska sreća“ jer me još nisu uhapsili za dvadesetak i kusur ubistava koje sam počinila niti za ostala krivična dela, recimo što sam digla hotel u vazduh.

Moj preobražaj u Šivon konačno je gotov. Skinula sam irski naglasak i sad zvučim kao Serša Ronan. Otvorila sam čak i račun u banci na svoje novo ime. Sad je vreme da se posvetim drugoj stavci sa spiska: 2. *Nadi Eda*. Hmm, to će biti malo teže.

Otvorim Gugl na telefonu. (Wi-Fi u hostelu je *užasan*. Internet je tako jebeno spor da slobodno mogu da odem do

biblioteke i zatražim da mi donesu neku knjigu sa zadnje police u skladištu, sa crnobelim slikama.) Na kraju – kad odem na Fejsbuk i pregledam postove o bregzitu, političarima koji nešto kenjaju i slike dece koje su okačile razne mame – potražim na Guglu sliku Eda Forbsa. (To sam do sad milion puta radila, ali mislim da po pravilu ne možeš nekog *previše* da uhodiš na internetu.) Prvo mi iskoči neki stariji baja. Izgleda kao da ima pedeset godina, a zapravo ima *šezdeset*, glatko obrijan tip ala Džordž Kluni. Strašno je seksi, ali je *star*. Kao Harison Ford, samo zgodniji. Otvorim stranicu Edvina Forbsa na Vikipediji. Još jedna slika. Zumiram je. Ima svetloplave oči i zanosan osmeh. Piše da se bavi investicijama i da se obogatio nekakvim „hedžingom“. Jedan je od najvećih kolekcionara umetnina na svetu i ima svoju galeriju na Mejferu. Ima ženu Tifani (rođena 9. avgusta 1985. u Čelsiju u Velikoj Britaniji). To mu je prva žena, nemaju dece. U braku su već sedam godina, što znači da je vreme da brak počne da im škripi.

Otvorim Tifanin veb-sajt. Poznata je po tome što je Edova žena, kao Melanija, Kejt ili Kolin, samo je talentovanija od njih. Tifani je bila model za kataloge pre nego što se udala za lovatora. Bavi se dobrotvornim radom, tu je i link za sajt Društva za zaštitu pasa. Međutim, razlog što mi se *odmah* dopadne jeste to što ima FENOMENALAN vlog *Doručak sa Tifani*. To je nešto između *Opre* i *Gupa*, s trunkom *Survajvora* i malo opaljenog glamura u stilu *Rupolove dreg trke*. To mi je sad omiljena emisija. Tif objavljuje postove svakog božjeg dana, o spiritualnim stvarima kao što su mini-vibratori, kelj i džongčen meditacija. Stalno gledam njen vlog. (Znam da ljudi kažu „stalno“, ali ne misle tako, već recimo da nešto rade dvaput mesečno možda ili svake nedelje ili tako nešto. Ali ja ga stvarno gledam *sve vreme*. Mislim, samo to i radim. Nemam posao, pa sam non-stop uz Tif i svoj samsung telefon.) Čudno je, ali imam osećaj kao da je znam. Imam osećaj kao da i ona zna mene.

Gledanje Tifinog vloga biće mi od velike koristi da ostvarim sve sa svog spiska: kô od šale ću osvojiti Edovo srce ako naučim da se ponašam kao njegova žena. Mislim, on očito ima svoj tip žene. Ako uspem da postanem kao Tifani, onda ću, kad je ubijem i zakopam, bez problema osvojiti svog čoveka.

Doručak sa Tifani je i po Šivoninom ukusu. Ona je *vrlo* spiritualna osoba i, među nama budi rečeno, očigledno je da mora da se sredi. Ta devojka je skroz *sjebana*. Mora da prestane da pije i da se drogira i da se baci na kelj i kombuhu. Pomoći će joj i meditacija i joga. Njeno telo mora da postane hram. Da bi to izvela, Šivon mora da se *preobrazi* kao onaj tip što se pretvorio u bubu.

Odem na Tifanin vlog i pustim video-snimak o šamanima. To mi je omiljeni video. Tif je u pećini u amazonskoj prašumi. Sedi na zemlji s nekim Peruancem i lupa u bubanj. U transu je. Zapadaju u izmenjeno stanje svesti. *Jebote ala je ovo spiritualno!* Onda Tif i Peruanac popiju po šolju čaja, a on joj da jedan poseban poklon: svoju drevnu šamansku torbicu. Napravljena je od njuški lisica uvezanih užetom i vlaknima koke. Baš je lepa. Volela bih da i ja imam takvu tašnicu. Moraću da lovim pregažene lisice na Arčvej roudu, pa ja i napravim jednu takvu.

Otvorim Instagram na telefonu i pronađem stranicu Tif Forbs. Uzdahnem. Prelepa je jebote. Šteta što mora da umre, ali šta se mora, mora se. Ona je kolateralna šteta. Na slici pozira sa Edom ispred *Savoja*. Tu je veliki srebrni natpis i zlatna statua nekog tipa. Pregledam i druge fotografije. Još jedna sa njima dvoma. Pa još jedna i još jedna. Redovno kače slike svih mesta na kojima su bili. Lako je prepoznati hotel. Crno-bele pločice. Kružni prilaz. Nikad nisam bila unutra, ali sam milion puta prošla pored njega. Podseća me na *Ric*. (Tamo sam jednom odsela, ali nije mi se svidelo.)

Slučajno lajkujem jednu Tifaninu sliku od pre deset meseci.
– Ne.

Sranje.

Poništ看 lajk. Uh. Sreća da sam primetila. To bi izgledalo stvarno čudno. Pomislila bi da sam neka *čudakinja*.

Ako se zaposlim u *Savoju i ostanem* tamo dovoljno dugo, Tif i Ed će se kad-tad tamo pojaviti. Tako ću moći i da zaradim neku lovu, pa da zadržim sve svoje divne tašne. Da. Da, to ću da uradim. To je *super ideja*.

*Hej, Ede Forbse,
Čuj me, dobro se pazi,
Šivon dolazi...*

Čujem Tejlor Swift (tako mi zovni mobilni) i telefon mi zavibrira. Vadim ga iz tašne. Na ekranu seva „Mejvis“. *Mama*. Nakon što mi je sestra umrla, majka je počela da me zove. Verovatno joj nedostaje Bet (ne znam zašto), a ja sam joj nekakva zamena.

- Zdravo, mama. Šta se radi?
- Oprala sam veš, pa gledala malo televiziju.
- Ooo, zvuči baš *zabavno*. Kako je Erni?

Erni je moj sestrić. Ima dve godine (valjda). Htela sam da ga usvojim kad mi je sestra umrla. Bila bih *divna* majka, u to nema sumnje, ali uz sve one pucnjave nije bilo bezbedno da bude uz mene. Mada, baš mi je žao što nije sa mnom. Mislim da bi mi dete dobro pristajalo. (Imala sam u Rimu jedno kućence i verujem da je to slično.) Erni i ja smo baš povezani. Za početak liči na mene i vidim da mu se više sviđam od Bet. Ja sam njegova kul tetka. Ali sad sam u bekstvu od policije, a ne bih da na spisak svojih zločina dodam i kidnapovanje. Moja se mama stara o Erniju otkako sam mu ubila roditelje. Siroče. Moraće *duuuuugo* da ide na psihoterapiju.

- A ti po običaju nisi radila *ništa*?
- Nije tačno. *Napisala sam haiku*.

– Zašto me ne pustiš da pozovem prijatelja i sredim ti posao?
 – Posao! Gle ko mi kaže! Pa ti ne radiš još od osamdesetih! – Verovatno hoće da radim u *kancelariji*. Ili da postanem *računovođa*. – Ne treba mi pomoć da nađem *posao*. Umem sama da ga nađem.

– Imam jednog prijatelja – kaže ona. – Bogat je. On bi ti pomogao da se središ. Zove se...

– Au, gle kol'ko je sati! Moram da idem – kažem. – Radim na nečemu *velikom*. Još malo pa ću završiti.

– Nemoj mi reći. Na još jednoj pesmi? Život ti propada. Tračiš vreme na *poeziju* umesto da rađaš decu.

– Ne, ne pišem haiku. – *Kučko*. – Radi se o jednom vrlo unosnom poslu. Jesi li me zvala s nekim razlogom ili čisto da me iznerviraš?

– Htela sam da ti kažem za suđenje.

– Aha. – Zevnem.

Moja majka je prošle godine uhapšena pod sumnjom da je početkom devedesetih ubila mog oca Alvina. Kad sam čula za to, ja sam se naravno šokirala, ali kad malo bolje razmislim o tome, to baš i liči na nju, uopšte nisam iznenađena.

– Kao što znaš, izjasniću se kao nevina. Cela ta priča je *apsurdna*.

Zastane i čeka da se složim. Ne govorim ništa.

– Suđenje počinje sledećeg meseca. Moj advokat je optimista i veruje da će porota biti razumna i osloboditi me.

– Da. E pa, srećno ti bilo. Čujemo se kasnije – kažem.

Ima šanse koliko i O Džej Simpson. Verovatno i manje. Puštena je uz kauciju i *mesecima* već čeka suđenje na slobodi. Vreme je da je zatvore iza rešetaka i bace ključ.

Prekinem vezu, proteglim se i zevnem. Nego, šta sam ono beše radila? Nađem jedan pringl pod jastukom i pojedem ga – sa ukusom roštilja! A da. Ed, Tif, *Savoj*, itd. Ližem prste jedan po jedan da oližem svaku slasnu mrvu. Ako mislim da dobijem posao u najelitnijem londonskom hotelu, onda moram da se

sredim... da se istuširam bar. A verovatno bi mi pomoglo i to da ne budem non-stop mortus pijana.

*Ponedjeljak, 1. avgust, 7 uveče
Arčvej, London*

– Zovem se Šivon i ja sam alkoholičar.

– Zdravo, Šivon – kažu svi.

– Dobro došla – kaže nekoliko njih.

Nogare moje plastične stolice škripe po podu. Osmotrim krug ljudi oko sebe. Nema nikog koga poznajem. Većina njih zuri u prazno, ali poneki mi klimnu glavom i nasmeše mi se, ohrabruju me da nastavim.

– Je li ovo, ovaj... u poverenju? – pitam.

Vođa grupe odgovara: – Jeste. Štitimo tvoju anonimnost. Zato se i zovemo „anonimni“.

– Anonimni alkoholičari. Kapiram. Prvi put sam ovde. Dakle, šta god da kažem, vi to nikome nećete reći, ni policiji niti bilo kome drugom?

Vođa grupe odmahuje glavom.

Dobro, evo ga...

Otpijem gutljaj odvratne kafe, pa je ispljunem na pod. Imam pakleni mamurluk, a pride sam i pijana.

– U stvari, je l' mogu da počnem iz početka?

Sednem, pa ponovo ustanem. Držim se za naslon stolice da ne padnem. Soba se vrti oko mene kao ringišpil sa kog bih da siđem. (Stukla sam u autobusu flašu malibua na putu ovamo. Pomislila sam da bih baš i mogla da uživam u piću ako će mi to već biti poslednje u životu. Sad mislim da sam negde na Karibima na nekom karnevalu, a ne u rupetini u Holoveju što smrdi na kupus i buđ.)

Zurim u pod. Parket mi se ljulja. Zanesem se, pa posrnem. Uхватim se za stolicu.

– O čemu želite da pričam? – Usredsredim se na vođu grupe, ali sad mi se čini da ih je dvojica. Možda je i on blizanac kao i ja?

– Mogla bi da nam kažeš zašto si došla ovde.

Zurim u njega. Zablokirala sam se. Ne znam zašto sam tu. Ne mogu da se setim ni kako sam stigla. Nekim autobusom?

– Zašto si ovde, Šivon? – začuje se nečiji glas.

Nemam pojma.

Pošto ne progovaram, vođa grupe naposletku nastavi: – Ljudi obično pričaju šta im je alkohol napravio od života i šta su sve preduzeli da reše taj problem.

– Da. Ima smisla – kažem.

Pogledam u nepoznate ljude oko sebe. Sve su oči uprte u mene. Dobro je. Nisu primetili da sam se uletvila. Onda glasno štucnem.

– Žao mi je – kaže vođa grupe. – Ne možeš ovde da dođeš ako si *pijana*.

– Pijana? – pitam. – Nisam ja *pijana*. Ja sam na lekovima za... polensku groznicu. Od njih sam strašno napaljena. I *omamljena*. Mislila sam da ne smete da prekidate ljude. Zar to nije jedno od vaših pravila?

– Molim te nastavi – kaže on sa uzdahom. – Pogrešio sam.

– Evo šta mi je alkohol napravio od života... Napila sam se i ubila svoju sestru bliznakinju. Onda sam se pretvarala da sam ona kako niko ne bi znao da je mrtva. I to mi je neko vreme odlično išlo od ruke. Bile smo *identične*.

Vođa grupe se mršti. Zagledam mu se u lice. Hoće li me prekinuti? On otvara usta, ali onda ih opet zatvori. Mislim da ću nastaviti.

– Muž moje sestre shvatio je da sam to *ja*, pa sam morala i njega da ubijem. Popila sam baš mnogo šampanjca.

Nekoliko ljudi u krugu klima glavom kao da me razumeju. Alkohol nagoni čoveka da radi sumanutе stvari. To je đavolje

piće ili tako nešto. Niko ne progovara, pa nastavim. Krenulo me je. Sigurna sam da su sve to već čuli i sad kad to kažem naglas, ne zvuči tako strašno. Imala sam ludu nedelju. To nije *ništa*.

– Ali... – Glas mi prepukne i ne mogu to da izgovorim.

– U redu je – neko kaže. – Možeš ti to.

Osetim toplu ruku na leđima. Podignem pogled i namrštim se. Soba mi je odjednom mutna zbog suza. Duboko udahnem. Probaj ponovo.

– Kad sam ubila verenika, nisam bila pijana. *Kunem se*.

Vođa grupe izvije obrve.

– Stvarno. Stvarno nisam. Uzela sam mnogo kokaina, ali to se ovde ne računa, je l' tako?

– Hmm... nije preporučljivo – kaže on.

– Moram da batalim i drogu?

To će bogami biti teško. Živim od koke.

– A šta je sa cigaretama? – pitam.

– Pa... štetne su. Ali korak po korak...

– Dobro! Bataliću i pljuge.

Kad je bal, nek je bal. Uradiću ovo kako treba.

Izvadim marlboro lajts iz džepa i bacim ga tipu do sebe.

– Hvala! – kaže on sa osmehom.

– To ti je deset funti.

Žena sa štopericom mahne. Isteklo je mojih tri minuta. Uh... Drago mi je što je gotovo. *Nisam* htela da pričam o Ninu.

Ispijem onu groznu hladnu kafu i stomak mi zakrči. Gladna sam. Pitam se imaju li keks. Pođem ka stolu sa posluženjem.

Žena sa štopericom mi se nasmeši. – Koliko si već trezna?

Pogledam u sat i upiljim se u brojeve koji mi igraju pred očima. – Dvadeset minuta. Koji minut manje ili više.

– Svaki minut vredi.

Zgrabim šaku keksića i strpam ih u usta.

Vođa grupe kaže: – Ovaj, da, ko je sledeći?

E nek vam je sa srećom!

*Četvrtak, 4. avgust, 3 po podne
Savoj, London*

*Tri dana trezna...
Na staklu bih klečala
Za čašu ruma.*

Džogiram kraj puta po smogu i vrućini i šištim i kašljem, samo što pluća ne iskašljem. Sunce mi bije pravo u glavu. U ovom gradu je vrelije nego u paklu. Šta se to dešava s vremenom? To je očito globalno zagrevanje. Istopiće se ledene kape i svi ćemo da ronimo. Ovaj će grad potonuti u more kao Atlantida i samo će ribe preživeti.

Trčim sve do centra grada i izbegavam reku turista koji su zakrčili gradske ulice kao plak arterije.

– Ajde. Pazi, jebote!

Na Trafalgar skveru upadam ljudima u kadar i mlatim im štapove za selfi kao muve.

– Prekinite da se slikate!

Maznem nekom tipu flašicu vode iz ruke pre nego što je stigao da otpije gutljaj.

– Hej! Vraćaj se! Vrati mi vodu!

Ha-ha. Brža sam od njega.

Ločem hladnu vodu i polijem se njom po glavi. Sad je bolje. Dok se nisam otreznila, uopšte nisam pila vodu, ali znate šta? Nije tako loša.

Na ulici ugledam nekog policajca i sledim se. Gledam i čekam da skrene za ugao. *Alvi, sredi se.* To je samo tip u uniformi. Nije čak ni neki frajer.

Nisam mogla da platim kartu za autobus, pa sam dotrčala ovamo čak iz Arčveja. To je skoro osam kilometara, otprilike. Lice mi gori. Sva sam vrela. Majica mi se zalepila za telo i smrdi.

Duboko udahnem i uspravim se dok prilazim *Savoju*. *Vratar* me ugleda i okleva pre nego što mi otvori vrata. Prostrelim ga ubilačkim pogledom, pa odem na obrtna vrata. Guram stakleni panel i izađem u ogroman foaje.

Stojim i trepćem. Ovo je sasvim nov svet kao u onoj pesmi iz *Aladina*. Vau, ovo mesto je *prelepo*. San snova. Miriše na đurđevak. Miriše na bankare i fondove. I temperatura je savršena: znatno je hladnije nego napolju.

– Čao – kažem devojci za recepcijom. – Došla sam zbog posla.

Belo me gleda, pa pokušam ponovo dok majicom brišem znoj sa čela.

– Došla sam na razgovor za posao. Gde vam je kadrovsko?

Devojka blene u mene. Zagleda mi odeću. Jesam prilično oskudno obučena, ali u redu je. Sad je u modi sportska oprema.

– Nikitina kancelarija dole niz hodnik. Imate li zakazano?
– pita me.

Gleda me kako cedim majicu.

– Da, naravno. *Svašta!* Kao da bih došla nenajavljena!

– Pozvaću je da joj javim da ste stigli. Kako se zovete?

– Nema potrebe. Već sam joj se javila – kažem. – Vrlo sam ekspeditivna.

Pogledam na hodnik popločan crno-belim pločicama na koji mi pokazuje. Sad verovatno hoće bakšiš. Znam kakva su ovakva mesta. Uzdahnem i otvorim birkinku i uzmem da preturam po svem sranju u njoj. Imam nekoliko novčanica pošto sam založila *Kloe* tašnu, ali ne želim da joj dam pet funti. Treba mi taj novac da *jedem*. Pronađem prljav novčić od pet centi koji mi je ostao iz Italije.

– Izvoli – kažem. – To je sve što imam. Verovatno možeš da ga zameniš u banci i dobiješ pedesetak penija. A možda i više... zbog bregzita.

Žena pogleda u prljav novčić, pa u mene. Ne uzima ga niti kaže hvala, ostavlja ga da leži na pultu. Slegnem ramenima i otrčim niz hodnik. Neki ljudi su *baš* nezahvalni.

Snimim prelepu porcelansku zdelu prepunu tropskog voća. Uzmem malo jabuka, banana, mango i ananas. Strpam voće u birkinku. Lišće ananasa viri iz torbe. Moraću da pazim na njega, oštro je poput noža.

Pronađem vrata na kojima piše *Kadrovsko* i uđem.

Neka žena sedi za pretrpanim stolom i jede đevrek. Sitna je i ima kovrdžavu kosu koja izgleda kao sa slike „pre“ na reklami za jedan od onih čarobnih preparata za stilizovanje kose.

– O! – uzvikne ona i podigne pogled.

– Nikita?

– Da?

– Došla sam.

– Vidim. A vi ste...?

– Šivon.

Sednem za obrtnu stolicu za stolom i zavrtim se.

Žena se namršti. – Imate li zakazano?

– Naravno da imam – kažem. Onda se setim da sam navodno Irkinja. – Isuse slatki! Jašta, jašta!

Ona se ponovo namršti, pa pogleda u kompjuter. – Nemam ništa ubeleženo u rokovniku.

– Stvarno? Hm. Baš čudno. O pa dobro, tu sam, pa možemo da porazgovaramo.

– Jeste li sigurni da imate zakazano? – pita me.

– Ne sećate me se?

– Ovaj...

– Zakazale smo ovo *prošle nedelje*. Ne mogu da verujem da ste zaboravili.

Navučem najtužniju facu. Zamislite poslednje štene u štenari. Počnem da pevušim „Father and Son“ od Bojzona – svaki put me pogodi...

– Kako mogu da vam pomognem? – pita ona. – Stvarno mi je žao. Ručala sam. – obriše usta salvetom, pa strpa đevrek u fioku.

Gledam je kako žvaće i čeka da proguta zalogaj. Baš nekulturno. Skroz neprofesionalno.